

N:o 91.

Af herr **L. Dahlstedt**, *angående afsättande af viss procent af afkastningen från kronans skogar inom Vesterbottens och Norrbottens län för bestridande af kostnaden för afdikningar å ifrågavarande skogar.*

Då Kongl. Maj:t i sin statsverksproposition till innevarande Riksdag i enlighet med domänstyrelsens förslag hemställt om beredande för 1898 af ett extra anslag af 50,000 kronor för afdikning till skogsändamål af vattensjuk mark å kronoparker i Norr- och Vesterbottens län, har med denna hemställan angifvits den riktning, som nämnda styrelse ansett bäst befördra skötseln af kronans skogar i öfre Norrland.

Virkestillgången och inkomsterna från kronoskogarne skola genom dylika åtgärder väsentligt ökas och i sinom tid mångdubblas, och nämnda skogar i Norrland, på detta sätt förökade, blifva för staten en rik inkomstkälla, som utan nämnvärda uppoffringar i förhållande till den blifvande skogsafkastningen kommer att lemna väsentliga bidrag till statsbudgeten.

Då emellertid torrläggningen af sankmarker i syfte att försvara, förbättra eller öka den produktiva, äfvensom att till produktiv förvandla den nuvarande improduktiva marken är förenad med betydande kostnader, synes mig det af Kongl. Maj:t äskade anslaget allt för ringa för att nå det stora mål, hvarom frågan gäller. Detta framstår ännu tydligare, om man besinnar, hvilka oerhördt stora vidder, som inom Norrland behöfva torrläggas för att blifva skogbärande mark.

Med anledning deraf att inkomsterna från de norrländska kronoskogarne årligen betydligt ökas, synes det mig vara statsmagternas pligt att, i mån

af och i förhållande till dessa ökade inkomster, anslå medel för tillgodogörande af de myrtrakter, som upptaga stor del af de båda nordligaste länens areal.

Det synes äfven lämpligt, att dessa medel utgå med viss procent af den årliga skogsafkastningen för hvartera länet. Härigenom skulle de norrländska kronoskogarne så småningom med en jämförelsevis ringa del af sin afkastning erhålla sina sankmarker torrlagda och på samma gång ställa i utsigt en för hvarje år betydligt ökad skogsafkastning. Säkert är, att de medel, som i dessa företag nedläggas, komma att lemna en sådan räntefkastning, att staten på intet annat företag kan erhålla större vinst.

Med anledning häraf och under åberopande jemväl af hvad vederbörande departementschef i ärendet anført, får jag härmed vördsamt föreslå, det Riksdagen ville besluta,

att för 1898 och derefter för hvarje år måtte afsettas 10 procent af den årliga skogsafkastningen från kronans skogar inom hvartera af Norrbottens och Vesterbottens län i ändamål att deraf bilda en fond, som af Kongl. Maj:t användes för bestridande af kostnaden för afdikningar å ifrågavarande skogar i sagda län.

Stockholm den 28 januari 1897.

L. Dahlstedt.
